

mænd. Sammenligner man Lønsatserne i de to Forslag, vil man straks undres over den forskellige Vurdering af jævntillett Arbejde. Det forekommer mig, at Landpostbudenes Arbejde er lige saa anstrengende og lige saa ansvarsfuldt som mange andre Tjenestemænds Gerning. Jeg forstaar derfor ikke, hvorfor der bydes dem en saa meget mindre Løn, som Tilfældet er. Det syntes mig urimeligt, at Landpostbudene, der Aar ud og Aar ind skulle trave rundt paa Veje og Stier, om Vinteren ofte i det mest elendige Føre, aldrig kunne naa at komme op paa den Løn, som man vil give deres Kolleger i Byerne at begynde med. Der er for stor Forskel her, en Forskel, som jeg dog ikke ønsker udbjævnnet ved, at der tages noget fra Købstadbudene, men som jeg haaber maa blive gjort mindre derved, at Landpostbudenes Arbejde vurderes noget retfærdigere, end Tilfældet synes at være i Henhold til det foreliggende Forslag.

Ogsaa i Bestemmelserne om Alderstillægene mærker man en uretfærdig Forskel. De Alderstillæg, som nu ere foreslaaede for Landpostbudene, bør sættes op og gøres mere lige med Alderstillægene for de andre Tjenestemænd. Hvorfor skulle Landpostbudene nøjes med et Alderstillæg, der er omkring Halvdelen af det, der foreslaas for de andre Tjenestemænd? For Landpostbudene paa de mindre Router vil Forholdet, hvis det foreliggende Forslag gennemføres, i mange Tilfælde blive det, at de faa mindre i Løn, end de have den Dag i Dag. Den højtærede Indenrigsminister er ogsaa klar over dette og har foreslaaet, at det, som de komme til at mangle i den nuværende Løn, fremtidig skal uddedes til dem som personligt Tillæg. En Lov med en saadan Bestemmelse vil ikke i synderlig Grad bidrage til at gøre Utilfredsheden blandt Landpostbudene mindre. Det har man Erfaring nok for i den sidste Lønningslov for Jernbanemændene. Naar man nu skal lave en ny Lov for Landpostbudene, bør man ligesom ved den store Lønningslov gøre et alvorligt Skridt fremad og indføre Forhold, som kunne tilfredsstille for en længere Tid.

Man gaar i det foreliggende Forslag bort fra at lønne Landpostbudene pr. Time og over til at lønne dem pr. Mil Budgang. Det kan synes meget retfærdigt, men der kan alligevel ogsaa være en Del at sige dertil. Forholdene ere jo meget forskellige paa de forskellige Router. Paa sine Steder kan der være tættere Bebyggelser, hvor der findes mange Forretningsfolk; og

hvor der kan være stor Pengepost. Skal man til at lønne pr. Mil Budgang, forekommer det mig urigtigt, at Landpostbudene skulle have det gjort til en Pligt at forrette Tjeneste paa Postkontorerne. Denne Bestemmelse anse de ikke uden Grund for skæbnesvanger. De frygte for at blive kommanderede til Tjeneste paa Kontorerne udenfor Tjenestetiden; saadan er det sket adskillige Gange før. Jeg kan nævne Eksempel paa, at et Landpostbud er blevet beordret til Tjeneste paa Kontoret om Søndagen for at udføre en Gerning, der ikke har noget videre med hans egentlige Landpostgerning at gøre. Jeg forstaar udmærket godt, at Landpostbudene ønske dette Forhold forandret, og jeg vil meget henstille til Udvalget at søge at komme bort fra denne Ordning.

Jeg kunde endvidere ønske, at Landpostbudene straks fik tilstaaet de Beklædningsgenstande, der stilles dem i Udsigt i Lovforslaget. Jeg synes, det ser noget smaaligt ud, at man siger til dem: „Ja, egentlig fortjene I disse Beklædningsgenstande, og vi ville ogsaa gerne være med til at give eder dem, men I skulle vente, til Postvæsenets Overskud en Gang i Fremtiden bliver en Del større end nu.“ Jeg synes ikke; Status er daarligere, end at man udmærket kunde give dem de Beklædningsgenstande, som man indrømmer, det er retfærdigt at give dem.

Jeg ser i Bemærkningerne, at den højtærede Minister søger Bevillingen til Landpostbude i Sygdomstilfælde forhøjet. Det glæder mig, men jeg henstiller dog, at man ogsaa her gør et ordentligt Skridt fremad. Mange Landpostbude have været højst uheldigt stillede under Sygdom. Alene det, at de skulle være forpligtede til i Sygdomstilfælde at skaffe Stedfortræder, kan volde Vanskelighed nok, men naar dertil kommer, at de i Regelen skulle betale denne med en højere Dagløn, end de selv faa, vil man kunne forstaa, at her tiltrænges en betydelig Forbedring.

Rimeligt forekommer det mig ogsaa, om man indrømmede Landpostbudene en Uges Ferie om Aaret uden Afkortning i Lønnen.

Jeg slutter disse Bemærkninger med at sige, at Landpostbudene jo ganske vist paa forskellig Maade ere Genstand for Velvillie. De hyldes undertiden i Digt, der tilstaaes dem efter lang Tjeneste et Hæderstegn, og i Bladene i Provinserne kan man undertiden om Vinteren læse Ord som disse: „Tænk paa Landpostbudene“. Hvor megen Pris disse end